

[Ellen Strange Petersen.]

forblive i de bygninger, hvori de nu befinder sig, eller om ministeren regner med, at der i en overskuelig fremtid kommer yderligere udgifter til bygninger, og i så fald hvorledes ministeren så har tænkt sig disse udgifter dækket. Så vidt jeg kan se, vil der meget hurtigt opstå problemer i alt fald i Ålborg og Odense. Esbjerg har nylig fået lokaler, der må anses for at være brugbare og tilstrækkelige i en årrække. Men i Ålborg har musikkonservatoriet til huse i lokaler, der ventes at blive eksproprieret i nær fremtid. Hvad så? Vil man opføre nybygning, købe en ejendom eller søge at leje lokaler? I Odense har musikkonservatoriet taget over hovedet i en tidligere privat villa, der nu ejes af Odense kommune. Bygningen er efter sagkyndiges udsagn allerede nu både for lille og for dårligt indrettet til sit formål. Også her vil det spørgsmål hurtigt melde sig, hvorledes konservatoriernes bygningsmæssige fremtid skal ordnes. Regner ministeren med, at staten vil kunne nøjes med en årlig udgift på 300.000 kr. til det nordjyske konservatorium og 300.000 kr. til det fynske konservatorium plus instrumenttilskud, hvis loven skal opfylde sin hensigt og bygningsvilkårene tages med i betragtning, eller skal folketinget blot have den barske virkelighed i små bidder?

Jeg beklager også, at der af det her fremlagte ikke fremgår noget om, hvad den højtærede minister har tænkt sig med hensyn til det kgl. musikkonservatorium. Ministeren må dog have gjort sig sine tanker, da han — som nævnt af det ærede medlem hr. Sinnbeck — sidste vinter tog det udvalg, der behandlede lovforslaget om det jydsk-musikkonservatorium, med på en rundgang i det kgl. musikkonservatorium. Hele udvalget var, tør jeg vist godt sige, rystet over de forhold, vi så, den pladsmangel, der herskede, den nød, rent ud sagt, der rådede med hensyn til undervisningsmateriel.

Jeg synes, det er et prisværdigt arbejde, musikkommissionen har gjort med udformningen af betænkningen, der kan danne grundlag for en musikuddannelse, som virkelig bliver en helhed med et klart erhvervs-mæssigt sigte for de forskellige uddannelsesgrene. Det er nyttigt, at man får bragt orden i vilkårene for musikkonservatorierne

i provinsen, og at det jydsk-musikkonservatorium har fået samme status som det kgl. musikkonservatorium, men min gruppe vil også gerne vide, hvad den højtærede kulturminister har tænkt på med hensyn til det kgl. musikkonservatorium. Også her må ministeren formentlig have overvejelser, som vi andre må have krav på at blive delagtiggjort i. Der trænges til en snarlig løsning, og derfor håber jeg, at ministerens overvejelser ligger på et overkommeligt plan, så forbedring af forholdene ikke skal udskydes til en usikker fremtid. Jeg vil også gerne spørge den højtærede minister, om der ikke er mulighed for, før en eventuel bygningsmæssig forbedring kan blive til virkelighed, da i det mindste ret omgående at forbedre det kgl. musikkonservatoriums rent undervisningsmæssige udstyr. Det forekommer mig af flere grunde, at det ville være ønskeligt eller ville have været ønskeligt, om lovene om musikkonservatorierne — jeg er lidt spændt på, hvor mange love det efterhånden kan blive — hørte under undervisningsministeriet i stedet for under ministeriet for kulturelle anliggender. Det er så rigtigt, som det er sagt fra mange sider, at musikuddannelsen har sigte mod de musikbegavedes erhvervs muligheder og ikke skal betragtes som noget hobbypræget. Derfor er det også vigtigt, at uddannelsesstederne, lederne, lærerne og undervisningsmaterialet vurderes i sammenligning med tilsvarende inden for andre uddannelsesområder. Der har på andre felter som f. eks. handelsskolerne, der har hørt under handelsministeriet, været bestræbelser på at få undervisningen samlet under en fælles ledelse. Jeg tror, det ville gavne konservatorieuddannelsen, om den fik ligestilling med andre ikke blot i teorien, hvor vi jo alle er enige, men også i praksis.

Det fremgår af det, jeg her har sagt, at der må blive meget, det kommende folketingsudvalg skal drøfte. Et spørgsmål, som jeg også gerne ville have belyst, men som hømmes af, at det altså er kulturministeren og ikke undervisningsministeren, der skal svare, er spørgsmålet om sang- og musikundervisningen på seminarierne og i folkeskolen. Da vi i udvalget angående foranstaltninger mod lærermangelen drøftede spørgsmålet om anvendelse af specialuddan-